In Numărul următor:

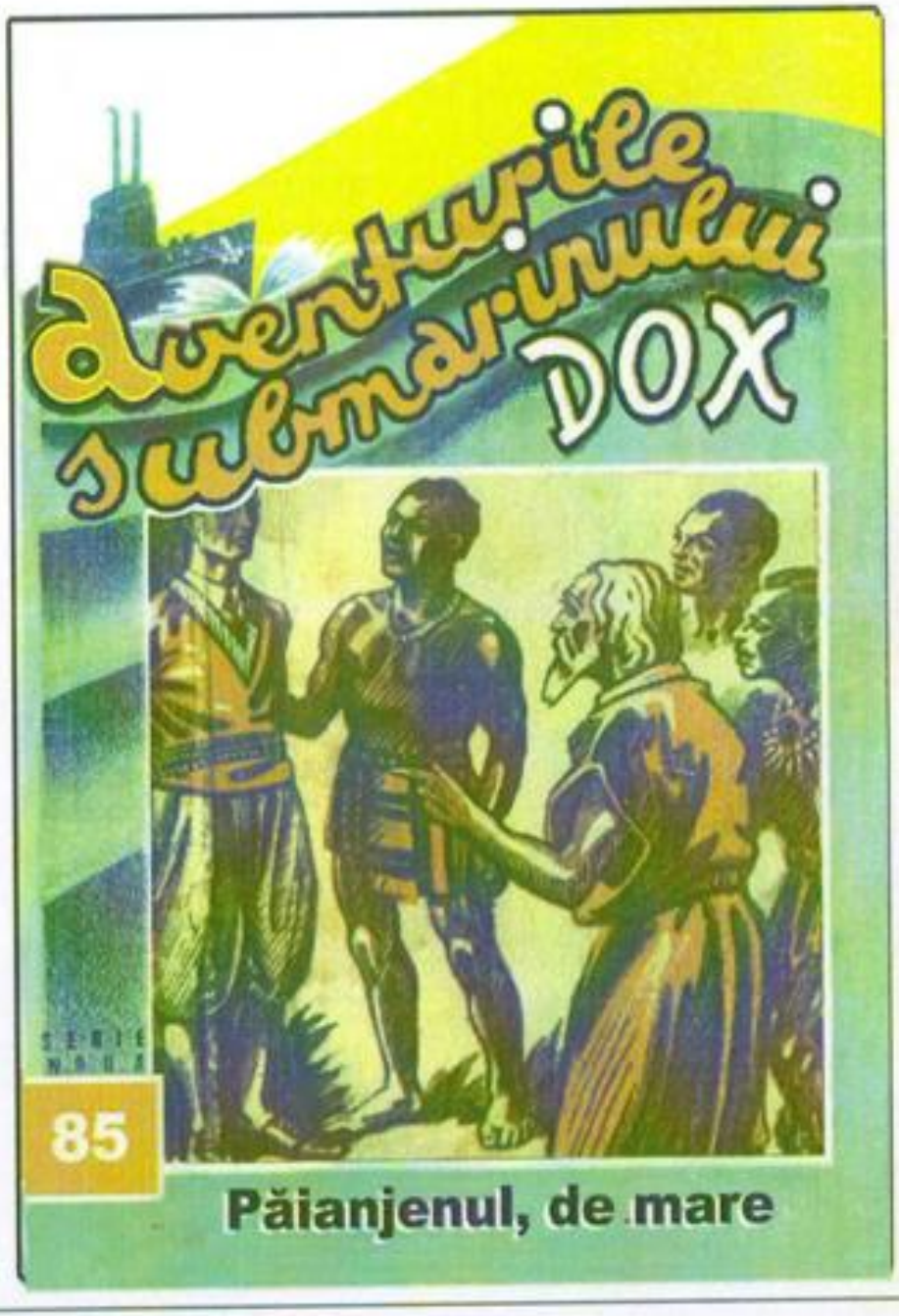

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro

Aventurile submarinului DOX

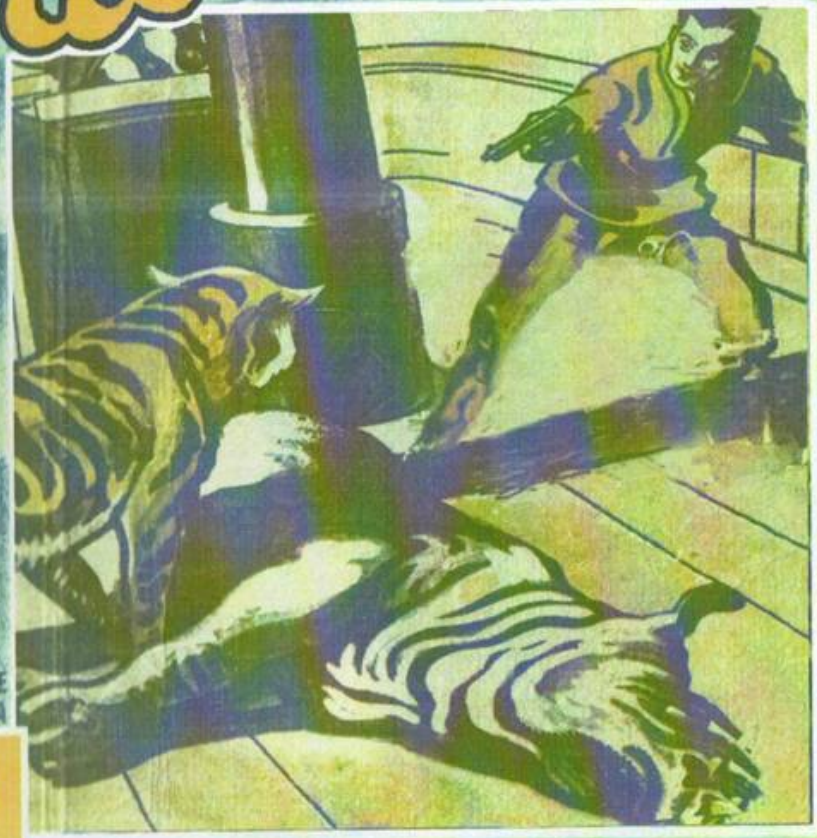

SERIE NOUĂ

84

Vaporul celor pierduți

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN.

Nr. 84.

VAPORUL CELOR PIERDUȚI

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi

I.
ÎN MAREA ARAFURA.

AVÂND ÎMPOTRIVĂ UN VÂNT PUTERNIC DE SUD-EST, submarinul se strecură printre nenumăratele grupe de insule şi insuliţe dintre insulele Kei sau Ewaf. Între acestea şi insulele Timorlant trebuia să fie Marea Arafura, unde se spunea că se află „vaporul celor pierduţi”, în căutarea căruia pornise „Dox” -ul.

Indianul Doga Shing, pe care camarazii îl cunoscuseră în Makassar, stătea în turn alături de căpitan şi George şi privea la valurile înalte de câţiva metri, care izbeau vasul lin toate părţile.

În Makassar, unde tovarăşii întâmpinaseră o aventură primejdioasă cu corcitura cunoscută sub numele de „fiara roşie”, Doga Shing se dovedi a fi un văr al prinţului Ghasna, vechiul oaspete al echipajului „Dox”, care se întorsese de mult în patria sa. Fratele lui Doga, Ranga, dispăruse în arhipelagul Pacificului şi se spunea că s-ar afla pe „vaporul celor pierduţi”.

Fireşte că vrednicii camarazi se declarară imediat gata, cu trap şi suflet, să pornească în căutarea acestui vas misterios şi să lămurească taina.

— Doga Shing, de unde ştii d-ta ca vaporul se află în marea spre care ne îndreptăm? întrebă căpitanul pe Indian.

— O simt, Sahib căpitan, fratele meu mă cheamă, ne apropiam de el.

— Dar e şi foarte cu putinţa să nici nu găsim vasul misterios – interveni George – fratele dumitale poate sa fi debarcat pe uscat cine ştie unde. Şefii şi marinarii acestui vas or fi având ei pe undeva o ascunzătoare, ca doar n-or fi veşnic pe drum.

— Asta ar fi şi mai bine, zise căpitanul.

Găsind ascunzătoarea, ne apropiem de lămurirea tainei. Dar va fi nespus de greu sa găsim printre nenumăratele insule pe

cea cu pricina.

— Fratele meu ma va călăuzi, răspunse Doga Shing, liniştit. Eu sunt mereu în legătură cu el.

Tatăl şi fiul se priviră miraţi Aici era iarăşi vorba de una din acele taine ale Indiei, pe care nici un European n-o poate pricepe.

— Cam pe la ora unsprezece noaptea vom trece printre insulele Kei şi Timorlant? schimbă vorba căpitanul. Când se va lumina de ziuă vom fi în Marea Arafura. Numai de n-am trece pe întuneric pe la locul pe care îl căutăm.

Indianul zâmbi şi zise liniştit:

— Eu îl găsesc pe fratele meu chiar şi noaptea. Dar mai e încă foarte departe.

— Iartă-mă că te întreb – zise George – dar de ce n-ai făcut încă de mult o încercare de eliberare a fratelui d-tale, daca eşti atât de sigur că-l poţi găsi?

— Până la Makassar l-am urmărit şi atunci trebuie să se fi îmbolnăvit, căci legătura dintre noi s-a rupt. Prinţul Ghasna mi-a spus apoi că d-voastră mi-aţi putea da cel mai mare ajutor. Cu puţin înainte de a veni dv. în Makassar, am primit iar un semn din partea fratelui meu.

— Foarte ciudat! zise Farrow, clătinând capul. Acolo în faţă se iveşte iar o insulă. Ia să ne abatem niţel!

Vasul cârmi mai spre Sud. Şi acolo se iviră însă în curând insuliţe. Trebuiau să treacă, deci, printr-un adevărat lanţ; e drept că erau limbi de pământ mici – după cum observară prin ocheane – dar era totuşi cu putinţă să fie săriţi de pe uscat.

— Socot că cel mai nimerit lucru ar fi să ne afundăm – zise Farrow – deşi mă tem de recifurile ascunse. N-aveam însă încotro; ne vom lăsa numai atât de adânc, până va ajunge puntea la nivelul apei.

La comanda sa pompele începură să împingă apa în tancurile de balast şi în curând nu se mai zărea la suprafaţă decât turnul.

Prin ocheanele lor, Farrow şi George observau cu băgare de seamă insulele de care se apropiau. Erau mici limbi de pământ şi păreau să fie nelocuite.

Căpitanul cârmi spre deschizături cea mai mare dintre insule şi după ce trecu de el se auzi deodată un vâjâit ciudat, care acoperea cu totul pe cel al vântului. Făcea impresia ca la mica înălţime se apropie un avion. Tatăl şi fiul priviră în sus; Doga Shing zise însă cam speriat:

— Atenţiune, Sahibi, vin albinele!

Spunând aceasta arata spre insula de la stânga vasului. De la capătul de răsărit, ce se găsea la vreo optzeci de metri se desprinse un nor mare şi negru care se apropia repede de submarin. Vâjâitul deveni din ce în ce mai puternic şi era provocat de aripile a milioane de albine sălbatice, care şi-au

părăsit stupii din cine ştie ce pricini. Se îndreptau spre insula din dreapta „Dox”-ului, dar vântul puternic le mâna spre vas.

— Repede înăuntru! strigă Farrow, care îşi dădu seamă imediat de primejdia atât de neobişnuita. Repede, Doga! George, tu va trebui să-nchizi capacul, eu mă duc la periscop.

Căpitanul coborî în grabă scăriţa de fier, urmat de Indian. George, însă, mai rămase câteva clipe la marginea turnului şi urmărea cu interes priveliştea ciudată cu care poate nu se va mai întâlni niciodată în viaţă.

Deodată îmi dădui şi eu seamă de marea primejdie, în care plutea. Dacă albinele – puse pe fuga din cine ştie ce pricină – se năpusteau asupra lui, era pierdut cu desăvârşire. Mii şi zeci de mii de ace veninoase se vor înfige într-o clipa în capul, gâtul şi braţele sale, durerea îl va face sa se prăbuşească şi nu se va mai putea ridica. Roiul venea mereu. George se-ntoarse cu iuţeala fulgerului şi sari spre turnul deschis. Dar cele întâi albine se şi apropiaseră şi – precum se temuse – se năpustiră asupra lui. Cuprins de o spaimă grozavă, George se întoarse, simţi dureri în diferite locuri ale capului şi gâtului, coborî repede două trepte ale scăriţei de fier şi vru să închidă capacul greu… Albinele însă veneau în număr tot mai mare, se aşezară, lacome, pe braţele şi mâinile lui goale, îşi înfipseră acele adânc în carne şi numai eu o extraordinară putere de voinţă izbuti el să închidă capacul turnului..

Când ajunse la capătul scăriţei, era pe jumătate leşinat. Doga îl luă în primire, omori repede cele câteva albine cari izbutiseră să pătrundă înăuntru, apoi îl duse spre cabina-infirmerie.

Doctorul Bertram se speria când văzu faţa umflată şi mâinile înţepate ale tânărului. După ce ieşi Doga, medicul îi dădu lui George un păhărel de coniac, apoi, luând o pensetă, începu să scoată acele rupte din nenumăratele înţepături.

Doga se înapoie în cabină, ţinând în mână o cutie mărişoară de metal şi începu să frece locurile, din care fuseseră scoase acele, cu o alifie verzuie care avea un miros foarte puternic. George gemea ori de câte ori îl atingea indianul cu alifia, dar după câteva clipe simţi că durerile slăbeau încetul cu încetul.

Dură însă aproape un ceas până fură scoabe, toate acele şi toate înţepăturile frecate cu alifie. Abia acum George putu vorbi şi întâia lui grijă fu să mulţumească doctorului şi lui Doga, Apoi zise:

— Dragă doctore, a fost grozav. Nu mi-aş fi închipuit niciodată ca nişte albine m-ar putea aduce într-o astfel de primejdie. Păcat că n-ai văzut roiul acela uriaş.

— Am văzut odată aşa ceva în Borneo – răspunse Bertram. Îmi dau şi eu seamă ce spaimă ai tras, dragă George. Fii mulţumit că ai scăpat numai cu atât. Dar alifia d-tale e minunată, Doga. Nu vrei să-mi spui şi mie din ce e făcută?

— Din felurite buruieni, răspunse indianul. Vi le voi spune, Sahib doctor. Aceste buruieni se găsesc numai în anumite păduri ale Indiei. Alifia mea e buna pentru orice fel de rană şi foloseşte repede.

— Doga, trebuie să-mi spui unde se găsesc aceste buruieni, stărui doctorul. Îl voi ruga pe căpitan să întreprindă odată o călătorie în India, căci daca vreau neapărat să prepar şi eu alifia aceea.

— Da, Sahib doctor, vă voi nota totul. Poate că Sahib căpitan ne aduce înapoi în India.. Cât se va bucura atunci vărul nostru Ghasna şi, mai ales, Sanja.

— Oh, ce bine ar fi! zise George. Voi vorbi cu tata despre asta. Aha, ne ridicăm din nou la suprafaţă, ceea ce înseamnă că albinele au rămas în urmă. Mă duc în turn să-l liniştesc pe tata.

Alifia Indianului era atât de minunată ca George nu mai simţi nici un fel de durere. Umflăturile dădură înapoi şi ele şi când tânărul intră în turn, căpitanul exclamă plin de mirare:

— Ia te uită! Şi eu oare credeam ca te-au făcut ciur! Mă bucur din suflet că ai scăpat cu bine, dragul tatei.

George spuse că numai alifia minunată a indianului îl vindecase atât de repede. Apoi aduse vorba despre dorinţa doctorului de a căuta buruienele cu pricina şi la cele din urmă zise:

— Ar fi minunat, tată, daca am avea mereu cu noi această alifie miraculoasă. Ce ar fi să plecăm în India?

— Aha! făcu căpitanul, râzând. Te-a prins deodată interesul pentru alifia aceea. În sfârşit, vom vedea noi ce se poate face. Poate dorinţa ţi se împlini în curând. Şi eu aş dori să-l revăd pe prinţul Ghasna.

— Ar fi minunat? exclamă tânărul înveselit. Dar ia te uită, colo în faţa noastră se iveşte iarăşi o insulă. Pare să fie foarte mică, aşa că nu e nevoie s-o ocolim, căci o fi nelocuită.

Căpitanul duse ocheanul la ochi, privi încordat, apoi răspunse:

— Dimpotrivă, George, voi trece chiar cât mai aproape de ea, căci într-un golf îngust se zăreşte un vas de coasta. Ciudat că şi-a ales tocmai insula asta singuratecă drept loc de ancorare.

— Te pomeneşti c-avem noroc şi am dat de vaporul acela misterios în căutarea căruia suntem, zise George, agitat. N-ar fi mai bine să ne afundăm?

— Fără îndoială; tocmai vroiam să-ţi spun să-l închizi capacul după mine. Haide, repede, căci dacă e într-adevăr vaporul acela, atunci vor avea şi ei ocheane cu care ne pot zări.

Căpitanul se duse îndată în cabina de comandă, George închise capacul turnului, apoi vasul începu să se afunde, însă nu prea mult.

Printre valurile înalte ar fi fost greu să fie descoperit periscopul. Se scurseră vreo cinci minute. Vasul înainta cu greu, dar George stătea lângă tatăl sau şi aşteptă cu înfrigurare ca aceasta să-i spună ce va zări.

În cele din urma, căpitanul zise:

— Pare sa fie o epava, dar nu poate sta de mult acolo. Cea din urma furtuna de la Nord-Vest a fost acum vreo doua săptămâni şi aceea putea să fi zvârlit vasul pe insula. Acum ne puteam ridica fără teama la suprafaţă. Naufragiaţii nu ne vor face nimic, cel mult se vor bucura ca le-am fi venit în ajutor.

„Dox”-ul se înalţă încetişor din apă. Până să deschidă George capacul, căpitanul stătu la periscop şi privi cu atenţiune la insula care se apropia, dar nu putu zări nici o fiinţă omenească, George urcă, primul în turn. Epava vaporaşului era la vreo şaizeci de metri depărtare; se legăna uşor pe unde, dar nu fusese zvârlită până, la plajă, ci zăcea pe o stâncă îngustă, la vreo treizeci de metri depărtare de ţărm.

Submarinul înainta cat putu de aproape, apoi căpitanul care venise şi el în turn în vremea asta – dădu comanda de stopare.

— Trebuie sa mergem într-acolo cu o barca de aluminiu – zise el. Vom căuta să stabilim de ce anume vas o vorba şi vom transmite apoi o radiogramă celor în drept.

Dădu ordin prin porta-voce să fie aduse pe punte două bărci demontabile, apoi hotărî ca în una să se urce el, George, doctorul şi Petre. Iar în cealaltă Rindow, Kard şi încă doi marinari. Luară revolvere şi pumnale, căci nu ştiau ce primejdii îi pândesc.

Cele două bărci fură montate repede şi lăsate pe apă. Cei opt camarazi coborâră în ele şi vâsliră spre epavă. Când opriră la babord, simţiră un miros neplăcut. Doctorul Bertram zise, îngrijorat:

— Ma tem că nu fi izbucnit pe bord vreo molimă, frigurile galbene sau altceva de soiul acesta. Mai bine lăsaţi-mă pe mine sa mă duc singur şi dacă voi descoperi cadavre suspecte, ne vom întoarce imediat.

— Dar peste parapetul vasului putem privi şi noi fără teamă – răspunse căpitanul. Uite, aici atârnă patru scări de frânghie, ceea ce ar fi o dovadă că echipajul a părăsit vasul în mare graba. Aşa dar, George, să nu te urci pe punte până nu vom şti bine ce s-a petrecut acolo.

II.
O EPAVA PRIMEJDIOASĂ.

FIREŞTE CA ŞI DE DATA ASTA, George fu cel dintâi care privi peste parapetul corăbiei cu pânze. Căţăratul pe seara

de frânghie nu prea era uşor, căci epava se clătina pe stânca îngustă.

Când George îşi aruncă privirea pe punte, se speria şi făcu ochi mari, căci lângă coşul scund se afla un pui de rinocer Javanez. Se mai uită încăodată, creând că se înşeală, dar era, într-adevăr aşa: zăcea acolo un animal de mărimea unui viţel, pe jumătate sfâşiat, ca şi cum hienele s-ar fi ospătat dintr-însul.

— Foarte ciudat! exclamă în aceeaşi clipă doctorul Bertram, care se căţărase alături de George. Domnule căpitan, la asta nu m-aş fi aşteptat. Se ştie ca rinocerul să fi fost luat pe bord de marinari, dar cine să-l fi sfâşiat în felul acosta?

— Bănuiesc primejdie, poate chiar foarte mare – zise Farrow, serios. Mai bine să nici nu păşim pe epava. Vom striga de câteva ori şi dacă nu se va arată nimeni, plecăm.

— Tata, eu bănuiesc că se mai află animale vii pe epava – poate câţiva bieţi câini care vor muri de foame dacă nu le venim în ajutor. Oameni par să nu se afle pe bord şi ăştia ar fi singurii de cari am avea ce ne teme. Un om ar fi ciopârţit rinocerul cu rost, ca să-i ia carnea.

— Cum ai dreptate – încuviinţă căpitanul. Să ne urcăm, deci, pe bord!

George fu întâiul care se săltă pe parapeţi şi când fu pe punte, se îndreptă spre hoitul rinocerului. Camarazii îl urmării, iar din bărci se căţărară cei patru marinari.

Tânărul nu se apropie prea mult de rinocer, căci ceea ce mai rămăsese din acesta intrase în putrefacţie şi putea îngrozitor. Tot trupul era spintecat şi golit, iar picioarele dindărăt aproape retezate.

— Trebuie să fi fost câini mari de tot – zise doctorul – altminteri n-ar fi putut răpune rinocerul. Deşi e tânăr încă, ar fi fost în stare să se apere. Păcat că e cu spatele la coş, căci aş îl vrut să-i cercetez ceafa.

— Crezi aşadar, doctore, c-ar putea să fie un animal de pradă pe corabie? întrebă căpitanul.

— Cam aşa ceva, răspunse Bertram şi privi cu atenţie rămăşiţele rinocerului. Nu-mi pot închipui sa fie vorba de câini.

— Atunci să-l întoarcem – zise căpitanul. Ne vom ţine noi răsuflarea câteva clipe şi atâta tot.

Pe George nu-l interesa deloc hoitul şi nici n-avea chef să atingă carnea intrată în putrefacţie. El pornise spre deschizătura de pe punte care ducea în lăuntrul vasului.

Râmase chibzuind la capătul scăriţei şi în cele din urmă luă hotărârea să se întoarcă la ceilalţi, căci nu vroia să fie neascultător faţă de tatăl său şi să lucreze după capul lui. Auzi atunci un sunet cu totul ciudat, venind din pântecele corăbiei. Ceva asemănător cu scâncetul unui copil. Strigă repede spre

căpitan şi acesta împreună cu ceilalţi camarazi veniră lângă el. Rinocerul fu părăsit deocamdată..

— Ce s-a întâmplat, George? Întrebă căpitanul.

— Am auzit venind de jos un sunet care semăna cu plânsul unui copil – răspunse tânărul.

În aceeaşi clipă se auzea din nou sunetul şi toţi fură de părere că era într-adevăr vorba de scâncetul unui copil, dar când George vru sa coboare scara, tatăl său îi opri o clipa şi-i zise:

— Fi cu băgare seama, băiatule, căci nu ştim ce primejdii ascunde epava. Mie sunetul acela îmi pare cam ciudat.

— Aşa e, avea într-însul ceva care miroase a primejdie – încuviinţă doctorul.

Dar George îşi şi aprinsese lampa de buzunar şi începu să coboare scăriţa. Aceasta ducea într-un gang îngust, în care dădeau cabinele. Uşile acestora erau deschise toate, ceea ce dovedea că echipajul părăsise vasul în mare grabă.

La capătul scării, George se opri şi scoase revolverul. Apoi făcu încă doi paşi, oprindu-se iarăşi.

Un miros ciudat şi puternic îl izbi în faţa. Totuşi mirosul acesta i se păru cunoscut şi deodată îşi aduse aminte de o zi din copilăria lui, când, intrase în grajdul unui circ ambulant. Se aflau acolo, în cuştile lor, câţiva tigri şi lei şi acelaşi miros îl izbise şi atunci, numai ca ceva mai puternic.

Se gândi îndată la vorbele doctorului, că un animal mai mare ar fi putut sfâşia rinocerul. În cazul acesta nu putea fi vorba decât de un tigru sau o panteră neagră a insulelor Sunda.

Exclus nu ora. Dacă se aflase un rinocer, pe corabie, de ce n-ar fi fost şi vreun tigru?

— Atenţiune, George, lucrul e suspect! şopti căpitanul în spatele lui. Dacă s-a ascuns vreo fiară pe aici, va fi rău de noi când ne-om afla faţă în faţă.

— Dar pare să doarmă acum – răspunse George. Din câte am citit, tigrii şi panterele sforăie când dorm, parc-ar plânge un copil.

— Atunci mai bine să închidem capacul şi să ne întoarcem la submarinul nostru.

— Ar însemna atunci ca animalul să moara de foame şi asta nu putem îngădui, chiar dacă e vorba de o fiară primejdioasă. Mai bine să-i dăm drumul pe punte, căci nu va trece mult şi valurile o vor zdrobi, aşa că dacă animalul are noroc, va putea înota până la vreo insulă.

— Dacă zici tu aşa, n-ai decât să laşi capacul deschis. Eu aş vrea să cercetez cabina căpitanului, poate dau de ceva acolo.

— Cabina aceasta e colo în faţă, zise George şi arătă o uşă deschisă la capătul gangului, prin care se vedea o încăpere frumos mobilată, cu mobile de mahon. Plânsul fiarei pe care o presupuneam s-a auzit însă de aici de la dreapta, din altă

cabină. Dacă s-o fi săturat din hoitul rinocerului, nici nu e atât de primejdioasă.

— Eu unul mai bine n-aş încerca, zise căpitanul.

Dar George o şi luase înainte. Aruncă o privire în cabina din dreapta, în care bănuia ca se afla fiara adormită, se feri însă să îndrepte înăuntru lumina lămpii sale.

Farrow îl urmă îndată pe fiul său, dar făcu semn doctorului şi lui Rindow, cari stăteau pe ultima treaptă a scării, să rămână acolo. În felul acesta avea cea mai bună acoperire dacă fiara ar ieşi din ascunzătoarea ei.

Când George ajunse aproape de cabina căpitanului, simţi din nou mirosul acela puternic de animal de pradă. De data asta venea dintr-una din cabinele de la stânga; şi iarăşi auzi miorlăitul de la început.

Tânărul erou se arata speriat. Sa fie oare doi tigri aici jos? Se-ntrebă el. Sau poate ca era unul singur, care îşi schimba însă culcuşul?

N-avea însă nici un rost să şi piardă vremea cercetând lucrul acesta. Din doi paşi ajunse la cabina căpitanului, în care intră fără să stea la gânduri. Îşi dădu seamă îndată, că veniseră prea târziu. Sertarele mesei de scris – lipită de perete – erau deschise şi pretutindeni erau împrăştiate hârtii; deci căpitanul luase cu dânsul tot ce era mai important, înainte de a coborî în bărcile de salvare, împreună cu echipajul. Dar cel puţin numele vasului îl descoperiră imediat din unele hârtii. Era „Mary Dowsen" din Singapore, care mergea spre Brisbane. Aici în Marea Arafurei, aproape de ţintă, elementele dezlănţuite ale naturii puseseră capăt călătoriei.

Farrow vru să părăsească încăperea când George scoase o exclamaţie de surprindere. Pe una din hârtii citise că la încărcarea corăbiei, fuseseră luate şi câteva fiare sălbatece, pentru Grădina zoologică din Brisbane. Se amintea acolo despre puiul de rinocer, câţiva corbi şi antilope, apoi… un tigru de Java şi o pereche de pantere negre.

— Sfinte Dumnezeule! făcu George. Ia te uită, tată, unde am picat! Oare să fi izbutit să se elibereze toate fiarele astea.

— Nu ma bucura de fel surpriza asta, zise căpitanul. Hai să ne cărăm repede de pe epava! Calcă încet, George, ca nu cumva să trezim fiarele.

Tatăl şi fiul merseră spre uşa în vârful picioarelor. Se simţiră oarecum uşuraţi zărind lumina unei lămpi de buzunar la capătul gangului. Asta însemna că Bertram şi Rindow stăteau la posturile lor şi că nu sa întâmplase nimic în vremea asta.

Repede, dar cu paşi înăbuşiţi, tatăl şi fiul străbătură gangul şi aproape ajunseseră la scară, când se auzi dinspre punte un sunet care le îngheţă sângele în vine. Era pufăitul întărâtat al unei

pantere. Cunoşteau prea bine cu toţii sforăitul acesta şi ştiau că cei patru camarazi de pe punte se încăieraseră cu una din fiare.

O panteră neagră nu aşteaptă mult până să dea atacul: după ce scoate pufăitul acela; furios, se repede ca o săgeată prin aer.

Într-adevăr, nu trecură nici două secunde de când se auzi pufăitul, că şi detunătura împuşcături de revolver ale camarazilor. Şi din răcnetele panterei, camarazii cari se aflau jos, îşi dădură seamă că gloanţele nimeriseră bine.

— Repede sus! strigă căpitanul către doctor şi Rindow.

Amândoi se-ntoarseră fulgerător şi urcară scara. Dar în clipa următoare izbucniră încă ţipete de spaimă şi săriră înapoi; trântiră aproape jos pe George şi căpitan, îi împinseră în lături şi se lipiră şi ei de peretele gangului.

Abia făcură asta, că pantera neagră se rostogoli pe trepte, rănită de moarte şi zbătându-se cu furie.

Nici nu ajunsese pe ultima treaptă, că Farrow şi George săriră repede în lături şi puseră la adăpost. E drept că-şi dădură seamă că fiara nu le-ar fi putut face nimic, deoarece gloanţele camarazilor nimeriseră în plin. Totuşi prevederea nu strica.

Ajungând în gang, fiara începu să se zbată în spasmurile morţii, gemu înfiorător şi în cele din urmă îşi întinse labele, obosite.

Căpitanul tocmai vroia să strige că primejdia trecuse şi că se puteau duce sus, când se auzi iar un sforăit care îi făcu să se înfioare. Era pufăitul întărâtat al celeilalte fiare, tovarăşa acesteia.

Cei patru camarazi ştiau că acum o vorba de viaţa lor. Fiara a doua va căuta să răzbune moartea celeilalte.

Lumina a patru lămpi de buzunar sclipi dea lungul gangului şi o umbră neagră ieşi din cabina alăturata de a căpitanului.

Era un exemplar minunat de panteră neagră de Sunda. O clipă ţinu doar înmărmurirea ei, apoi se aplecă, pregătindu-se de săritură.

Doctorul şi Rindow nu stătură mult pe gânduri şi traseră în grabă fără să ţintească. În schimb, Farrow şi George ochiră cu sânge rece şi gloanţele lor trebuie să fi nimerit mortal Trupul panterei se prăbuşi din zbor, începu să se zvârcolească, apoi rămase înţepenit pentru vecin.

— Am pus mâna pe două blăni frumoase, zise căpitanul. Cred ca, o mai bine să punem o mână de ajutor ca sa le jupuim.

— Uiţi că mai o un tigru de Java pe bord – zise căpitanul – cred că e mai bine să părăsim epava, ca să nu ne primejduita viaţa în zadar. Mai bine să putrezească pieile, oricât ar fi de frumoase şi…

Căpitanul îşi rupse vorba brusc. Se auzise un sforăit, care ascundea într-însul o primejdie. Era mârâitul unui tigru.

— Tată, trebuie să fie în cabina de colo – zise George şi îşi îndreptă lumina lămpii spre o uşă întredeschisă din dreapta gangului.

Cu respiraţia oprită, camarazii aşteptară să se ivească noul potrivnic. Dar clipele treceau fără să se întâmple nimic şi încordarea sporise la culme.

— E grozav! murmură Rindow. De s-ar arăta odată, fiara aceea, ca să scăpăm de nesiguranţa în care ne aflăm!

Zicând acestea îndreptă lumina lămpii sale dea lungul gangului, dar nicăieri nu se zărea căpăţâna sau trupul vărgat al tigrului. Şi totuşi răsună iar acelaşi mârâit întărâtat, de astă dată aproape de tot, dar înăbuşit, încât nu se putea să vie dintr-o cabină cu uşa deschisă.

— A! O fi jos în cală! şopti George. Acolo se vor fi aflând şi cuştile cerbilor şi antilopelor, din cari s-or fi hrănit până acum fiarele. Mi se pare că în cabina căpitanului am zărit un chepeng; poate putem pătrunde pe acolo în pântecele vasului.

III.
GEORGE UCIDE UN TIGRU.

— DE CE? ÎNTREBĂ RINDOW.

— Dacă e într-adevăr colo, jos, nu ne poate face nimic şi putem părăsi în linişte epava.

— Asta n-o voi – face, domnule Rindow, zise George cu hotărâre – afară de faptul că trebuie să existe vreo ieşire din cală – căci şi cele două pantere au venit de acolo – n-aş vrea să las animalul să flămânzească. Or mai fi în cuşti antilope şi cerbi pe cari aş vrea să le scap de chinuri, sărmanele. Sunt doar şi ele făpturi ale lui Dumnezeu. Apoi aş mai vrea să iau colo două blăni de panteră, la care se adaugă acum aceea a tigrului.

Farrow încuviinţă punctul de vedere al fiului său. George intră în cabina căpitanului şi se îndreptă spre chepengul pe care-l descoperise. Aplecându-se şi punând mâna pe veriga de fier, auzi dedesubtul său mârâitul tigrului. Zise, triumfător, către camarazi:

— Eu cred că chepengul fusese deschis, aşa că panterele au scăpat din cală, apoi capacul s-a închis la loc din pricina legănărilor epavei. Rinocerul o fi fost ţinut în vreo cuşcă pe punte.

— Să ştiţi că aşa e! încuviinţă căpitanul. Atunci nu ne va fi prea greu să răpunem tigrul. Ridică încet şi cu băgare de scamă chepengul, George şi vom slobozi câteva gloanţe în jos, prin deschizătura.

Tânărul începu să ridice încetişor capacul cel greu. Făcea asta cu mâna stângă, căci în dreapta ţinea pregăti revolverul. Lampa de buzunar o aşeză în aşa fel lângă dânsul, încât lumina

ei cădea în crăpătura care sa făcea tot mai mare. Dar se vede că lumina; asta îl împiedecă pe tigru să iasă de unde era.

Pufăia întărâtat, dar nu părea de fel dispus să-şi arate căpăţâna. Dimpotrivă, pe măsură ce George ridica mai mult capacul, el se retrăgea, după; cum se putea constata din mârâitul tot mai slab.

— Ce facem acum? întrebă, tânărul. Cred că nu ne rămâne altceva decât să coboram înăuntru. Tigrul se va da înapoi când va fi orbit de lumina lămpii şi atunci îl vom putea ochi mai bine.

— Hm! E foarte primejdios – mormăi căpitanul, dar altceva nu ne rămâne de făcut. Dar lasă-l mai bine pe Petre să deschidă capacul şi tu ţine-te gata să tragi.

Cei patru marinari veniseră de pe punte, căci se temuseră că pantera neagră făcuse prăpăd. Căpitanul nu-şi luase răgazul să-i întrebe de unde venise fiara şi greşeala asta; urma să se răzbune mai târziu.

Petre apucă veriga de fier a capacului şi o smuci dintr-odată în sus. Toate lămpile se-ndreptară, îndată spre deschizătură, tigrul scoase iarăşi un mârâit, dar nu porni la atac, după cum se temuseră camarazii.

— N-am încotro, trebuie să cobor! zise George.

Şi înainte ca cineva să-l poată împiedeca, el coborâse două trepte, se aplecă şi îndreptă lumina lămpii în cală.

Mai avu răgazul să vadă tigrul dispărând pe gangul îngust format de lăzi şi cuşti stricate. Cu băgare de seamă coborî mai jos, urmaţi de tatăl sau, Petre şi ceilalţi camarazi.

Era un gang înfiorător! La dreapta şi la stânga se aflau cuşti stricate în cea mai mare parte, în care se vedeau rămăşiţe de antilope şi cerbi. Unele animale zăceau moarte în cuştii e lor întregi. Probabil că pieriseră de foame şi fuseseră cruţate de celelalte fiare, care preferau pradă vie.

Mirosul răspândit de hoituri era grozav şi camarazii trebuiră să facă sforţări disperate ca să nu le vie rău.

Printre cuşti erau iarăşi ganguri înguste care duceau spre pereţii de bord ai calei. Situaţia lui George era nespus de primejdioasă de câte ori ajungea la un astfel de gang transversal, căci acolo putea şi a la pândă vreun tigru, caro să se repeadă asupră-i înainte ca el să poată ridica revolverul.

Tânărul întindea mereu braţul stâng cu lampa de buzunar şi lumina gangul transversal. Socotea că procedăm în chipul acesta, tigrul se va retrage orbit de lumina şi va scoate mârâitul acela întărâtat.

Camarazii străbătuseră aproape toată cala.

În curând trebuia să se vadă unde se afla fiara.

Încă zece metri îi mai despărţeau pe George de capătul magaziei. Acolo nu se afla nici o uşă şi în tavan nici o

deschizătură. Aşadar tigrul nu era în gangul principal. Dar la dreapta mai era un gang dea curmezişul. Nu mai acolo ar mai putea fi, dacă nu cumva se ascunsese în altă parte.

De data asta tânărul fu cu mare băgare de seamă. Cuşca din coltul gangului transversal avea pereţii mărginaşi din scânduri, aşa că era nevoit să întindă iar înainte lampa de buzunar. Dar o presimţire îl făcu să nu ţie lampa în mână de data asta.

Se lăsă în genunchi, aşeză lampa jos şi o împinse înainte cu vreun metru. Ajunse astfel în faţa gangului transversal şi îşi răspândi lumina lămpii înăuntru. În aceeaşi clipa se auzi mârâitul speriat al tigrului, apoi laba lui grea se repezi şi nimeri lampa, care se sfărâmă în bucăţi George trase repede al doilea revolver. Atacul aşteptat nu se produse însă. Din potrivă, un pufăit îndepărtat dovedi că fiara se retrăsese. Căpitanul întinse imediat fiului său, lampa lui de buzunar, George puse revolverul jos şi împinse lampa ca şi mai înainte. Dar de astă dată tigrul nu-şi mai trădă prezenţa şi când George întinse capul cu băgare de seama, nu mai putu zări dihania. Luă lampa în mână, se ridică şi lumină în gangul transversal. Câteva clipe rămase cu totul nedumerit, căci nu-şi putea da seamă unde dispăruse tigrul. Deodată zări un loc întunecos la capătul gangului, pe partea stângă. Acolo nu era nici o cuşcă şi fiara trebuia să se fi ascuns în firida aceea.

Acum era însă foarte primejdios să tragă. Dacă se apropia de ascunzătoare, tigrul întărâtat va da buzna şi era îndoielnic dacă George va putea tine bine în împrejurările acestea.

— Sunt de părere să părăsim cala, zise căpitanul. Haide, George!

Dar tânărul cercetase în jurul său în vremea asta şi descoperise un băţ lung de bambu. Legă lampa de buzunar de capătul băţului, în aşa fel ca lumina să cadă într-o parte, apoi împinse încetişor înainte, „invenţia”.

— Minunat! zise căpitanul. Acum cred că va ieşi la iveală, când îl va izbi lumina. Şi ne va fi uşor să-l răpunem, înainte de a avea răgazul să ajungă, până la noi.

Lampa se afla acum în faţa deschizăturii întunecoase în care toţi camarazii presupuneau că se află tigrul. Nimeni nu se clinti însă; nici chiar atunci când George, nerăbdător, legănă, lumina încoace şi încolo.

— Ciudat, foarte ciudat, murmură Rindow, care stătea îndărătul căpitanului. Unde Dumnezeu să se fi pitit fiara? Sunt şi eu de părere că e mai bine să ne retragem. De ce sa ne primejduim fără rost viaţa? Dacă lui George îi e milă de animal, putem lăsa deschis chepengul care dă în cală. În felul acesta tigrul va ieşi afară, va sări peste bord şi va înota spre uscat.

— Aşa spun şi eu, zise căpitanul. Să mergem, George!

Dar tânărul pornise înainte şi strigă îndărăt peste umăr:

— Nu, nu, trebuie să ne încredinţăm unde se află fiara, altminteri ne putem trezi cu ea în spinare când ne-om întoarce. Poate că în ungherul acela din fund o vreo ieşire. Altfel nu mi pot explica.

— Tot ce se poate – încuviinţă Farrow – dar fii cu băgare de seamă, George!

Tânărul merse înainte, ţinând băţul de bambu în aşa fel încât lumina să cadă pe deschizătura întunecoasă. Dacă tigrul s-ar mai fi aflat acolo, ar fi trebuit să dea de veste printr-un mârâit.

În cele din urmă George putu privi pe după colţ şi văzu o uşiţă deschisă, de unde pornea în sus o scară dreaptă Acum enigma era lămurită, dar situaţia camarazilor nu se îmbunătăţise de loc prin asta. Dimpotrivă; acum chiar că nu ştiau unde se afla primejdiosul duşman.

— George, mergi înainte! zise căpitanul după o scurtă chibzuinţă. Trebuie să ne luăm după el, altminteri cine ştie ce surpriză neplăcută ne mai pregăteşte.

Cu multă băgare de seamă George urca scara. În praful gros de pe trepte văzu lămurit întipăriturile labelor tigrului şi după mărimea lor recunoscu că e vorba de un exemplar uriaş.

Scara ducea într-o cabină a punţii de mijloc, care se afla în imediata apropiere a scării spre puntea principală. George crezu la început că tigrul fugise pe acolo, dar uşă spre gang a micii încăperi era închisă. Apoi mai văzu că nu era o cabină de dormit, ci una care servea pentru păstrarea uneltelor de tot soiul, iar scăriţa îngustă care ducea în sus din cală, pornea mai departe spre punte, fund aşezată foarte strâmb.

Afară de urmele tigrului se mai vedeau şi întipărituri de panteră neagră. Acum îşi lămuri George pe ce drum ajunsese pe punte pantera neagă şi se grăbi să-i întrebe pe Uriaş:

— Unde v-a atacat pe covertă pantera neagră?

— A venit din cabina de la cârmă, a cărei uşă era deschisă.

— Ah, atunci ar fi trebuit să lăsăm o santinelă sus! zise căpitanul. Ne-am luat toţi după tigru şi în vremea asta el s-a urcat frumuşel pe punte. Când ne vom duce acum sus, situaţia va fi foarte primejdioasă pentru noi.

— O vom scoate noi la capăt, zise George, plin de încredere. Sus, la lumina zilei, lucrul nu-mi apare atât de primejdios ca aici jos, în duhoare şi întuneric.

Se apropia de scăriţă şi privind în sus zise:

— Aha, văd lumina zilei. Aşadar, pot stinge lampa.

O dădu înapoi tatălui său şi-şi scoase al doilea revolver, apoi urcă încet scara. Aceasta sfârşea în cabina de cârmă, pe care însă tigrul o şi părăsise prin uşa deschisa.

George privi afară cu băgare de seamă. Căpitanul avusese dreptate, căci erau multe unghere pe punte, unde tigrul s-ar fi

putut pitula, pentru că apoi să se repeadă cu iuţeala fulgerului, dacă cineva s-ar fi apropiat.

Deodată, însă, George auzi un zgomot ciudat, un pufăit mulţumit de data asta şi atunci ştiu ei că tigrul – care trebuia să fi fost flămând – dăduse poate hoitul rinocerului şi se ospătase dintr-însul.

Tânărul făcu un semn tovarăşilor săi, apoi se strecură afară din cabina de la cârmă. Când privi după colt, zări partea dindărăt a trupului tigrului, care era atât de ocupat cu ospăţul său, încât uitase cu totul de duşmanii lui omeneşti.

Ca să-l împuşte din spate n-ar fi avut nici un rost, căci nu l-ar fi rănit de moarte. George trebuia, deci să ocolească în aşa fel, încât să-l nimerească din faţa.

Fireşte că în vremea ăsta fiara şi-ar fi putut schimba poziţia, de aceea zise în şoaptă tatălui sau:

— Câţiva camarazi trebuie să rămână aici, iar noi ceilalţi vom încerca să tragem în el din faţă, Deocamdată e ocupat cu mâncarea, altfel că nu vom întâmpina greutăţi prea mari.

Petre, Kard, doctorul şi un marinar urmau sa rămână pe loc, ca să-l observe pe tigru dinspre partea asta. George se furişă repede în jurul cabinei de la cârmă, apoi se-ndrepta, dar se ţinu la oarecare depărtare, căci ştia ca tigrul, după întâia împuşcătură, se va năpusti asupra potrivnicului.

Trecu pe la vreo opt metri de coşul corăbiei şi se auzi lămurit cum tigrul spărgea între fălci oasele şi rupea carnea ce mai rămăsese pe hoit. Zgomotul acesta îi îngădui lui George să se apropie atât de mult de atât în cele din urmă putu zări scheletul rinocerului. Din tigru nu văzu acum decât o parte din spate şi coada Fiara înfometată îşi vârâse nasul în prada sa. George îşi spuse că trebuie s-o îndemne să-şi ridice capul. Căută în juru-l un obiect de azvârlit, dar nu găsi. Atunci îi veni gândul să lovească cu piciorul pe scândurile punţii. Aşa şi făcu şi, în aceeaşi clipă, fiara îşi ridică repede căpăţâna.

Avea o înfăţişare înfiorătoare, aşa cum era mânjit de resturile ospăţului. George nu se înspăimântă însă şi ridicând amândouă revolverele, trase.

Trupul vărgat al fiarei făcu o săritură spre neaşteptatul său duşman, dar la doi metri de acesta se prăbuşi pe scândurile punţii. Se zvârcoli de câteva ori apoi se întinse cât era de lung şi rămase nemişcat.

IV.
TAINA INSULEI.

— **BRAVO BĂIATULE!** striga căpitanul. Astea au fost împuşcături, nu gluma. Acum ia să ne grăbim cu jupuitul

pieilor! Mă bucur şi eu că am venit pe bordul acestei epave, căci am trăit o aventură frumoasă şi ne-am ales şi cu trofee.

Trecu un ceas pană jupuiră blănurile pe care le aruncară apoi în bărcile lor şi coborâră şi ei în graba, căci în ultima jumătate de ceas se stârnise un vânt puternic care legăna epava în chip ameninţător..

Brun şi Hagen, cari stăteau în turn, răsuflară uşuraţi când îi văzură pe camarazi. Auziseră împuşcăturile şi îşi dădură seamă că se petrecuse ceva deosebit. Blănurile minunate fură admirate de toţi, apoi le transportară în cabina doctorului, cari vroia să le prepare, cum trebuie pentru tăbăcit.

Căpitanul tocmai se pregătea să dea comanda de plecare, când George, care rămase în turn lângă el, striga:

— Tată, de pe insula de colo se înalţă o trâmbă de fum. Trebuie să fie oameni pe ea, poate marinari din echipajul corăbiei. N-ar fi bine să vedem cine e acolo!

— Hm, prea plăcut nu-mi este să fac asta, răspunse Farrow. Ar însemna să pierdem vremea în zadar şi să dăm iar de vreo primejdie nouă. Dacă ar fi naufragiaţii, ar fi trebuit s-audă împuşcăturile şi ar fi venit repede la ţărm.

— Sahib căpitan – zise deodată, Doga, Shing – fratele meu trebuie sa fie pe aproape. Simt bine asta. Aş îndrăzni să vă rog să debarcăm.

— Lucrul ar putea deveni foarte primejdios în cazul acesta – răspunsa Farrow – căci e de presupus că am găsit ascunzătoarea vasului misterios. Eu aş propune să aşteptăm până se va întuneca. Pe partea asta nici n-am putea debarca acum căci marea e agitată; ar însemna să încercăm pe coasta răsăriteană.

— Peste două ceasuri se înnoptează, zise George. În vremea asta am putea ocoli insula pe sub apă. Nu e exclus să se afle pe altă parte un port bun în care să putem intra.

— Asta putem încerca – încuviinţă Farrow – dar ne vom ţine la depărtare, ca să nu ne primejduim din pricina vreunui banc de stânci.

Submarinul porni îndărăt, la vreo câteva sute de metri făcu un viraj spre Sud şi înfundându-se repede înainta paralel cu coasta. Căpitanul observă insula cu atenţiune, dar nicăieri nu putu descoperi un golf, până ajunse în cele din armă, în faţa coastei de răsărit. Un loc al vegetaţiei bogate, care se întindea până la mare, i se păru suspect. Pe alocuri frunzişul avea altă culoare şi îşi aduse aminte că la asemenea insule descoperise el golfuri mari, a căror intrare era ascunsa de crengi ce atârnau în jos.

Căpitanul opri vasul şi lăsă pe George, Rindow şi Brun să privească prin periscop. Cerându-le apoi părerea, toţi trei încuviinţară că trebuie să fie vorba de un golf mascat.

— Fireşte că acum nu putem întreprinde nimic – zise căpitanul – căci cu siguranţă va fi stând un om de pază. Să mai ocolim o dată insula, poate mai descoperim ceva pe coasta de Nord. Apoi ne vom opri aici, până se va întuneca. Fireşte că vom pleca într-acolo cu bărci de aluminiu, căci n-aş vrea să expun „Dox”-ul primejdiei de a fi distrus printr-o mină.

Într-un ceas insula fu ocolită în întregime, dar nu descoperiră nimic suspect. Numai epava corăbiei – pe coasta de Apus – fusese distrusă cu totul de valuri între timp.

Pe coasta de răsărit Farrow, se aşeză la pândă în faţa golfului mascat. În curând se lasă întunericul şi tancurile de balast fură golite. Câţiva marinari aduseră iar pe punte două bărci, care urmau să fie ocupate de aceleaşi persoane cunoscute, cu prilejul vizitării epavei. De data asta fu luat şi Doga, care se urcă în barca lui Farrow, căci ea pleca întâi.

Petre, cu priceperea lui la vâslit, aduse curând barca la locul care li se păruse tuturor atât de suspect. Şi când George desfăcu cu băgare de seamă frunzişul tufei apropiate, văzu înaintea sa un golf larg, care sclipea în lumina lunii.

Aşteptară până se apropia a doua barcă vâslită de Kard, apoi amândouă cotiră ceva mai spre sud şi se opriră sub un palmier gros, care se afla pe ţărm.

George cercetă locul cu lampa de buzunar înainte de a coborî pe uscat. Merse apoi înainte şi la lumina lămpii zări o poteca destul de largă şi bine bătătorită, ceea ce însemna că era folosită adesea.

Spuse tatălui său, care venea în urmă, descoperirea pe care o făcuse şi în curând toţi nouă camarazi se aflau pe potecă. Bărcile fuseseră priponite de mal.

— Să vezi, căpitane – zise doctorul, în şoaptă – că am descoperit aici ascunzătoare vreunei bande căreia îi aparţine „vaporul celor pierduţi”. Sunt curios să văd ce vom găsi.

George se aşezase, ca de obicei, în fruntea micului convoi. Aventura aceasta era pe gustul său. Ce putea fi mai frumos decât să umbli după descoperirea unei taine, într-o pădure necunoscută, în bezna nopţii?

Căpitanul păşea iarăşi în urma lui, apoi venea – Doga Shing şi doctorul. În coadă era Petre.

Numai din când în când cuteza George sa aprindă lampa de buzunar, altminteri dibuia drumul cu mâinile. Nici nu băga de seama că de câte ori făcea lumină mergea ceva mai repede, în vreme ce camarazii săi îl urmau pe dibuite.

Astfel se întâmplă că le-o luă cu mult înainte ca să bage de seamă ceilalţi. Poteca făcu deodată o cotitură, George o luă cu băgare de seamă pe după colt, apoi i se păru ca pământul îi fuge de sub picioare şi îndărătul său auzi un foşnet de frunziş.

Se-ntoarse repede şi vru s-o ia înapoi, dar se izbi de o tufa oare se ivise deodată în mijlocul potecii. În primul moment nu ştia ce sa creadă. Erau doar câteva clipe de când trecuse pe aici fără nici o piedică şi acum poteca era închisa de o tufa ţepoasă.

Se cam speria tânărul nostru erou, dar se sili din toate puterile sa gândească limpede. Şi atunci îşi aduse aminte ca pământul îi fugise parca de sub picioare cu câteva clipe înainte.

De sigur că pusese în mişcare vreo instalaţie care închidea poteca prin tufa aceea ivita atât de misterios. Nu putea sa ghicească scopul acestui lucru, ştia numai ca acum era despărţit de tovarăşii săi.

Trebuia să-ncerce neapărat să înlăture piedeca. Se aplecă şi cuprinse crengile groase ale tufei, vrând sa se apese în jos. În aceeaşi clipa se iviră lumini puternice pe cealaltă poteca, apoi urma o larma de lupta înverşunată. Înainte sa poată lua vreo hotărâre, George auzi un glas triumfător, rostind în englezeşte:

— Am pus mana pe străini. Acum poate ca „El" ne va da drumul, când va veni în noaptea asta, cum era vorba, i-am făcut un mare serviciu.

— Gould – zise alt glas – n-ar fi fost mai bine să fi încercat să, fugim cu ajutorul străinilor..

— N-am fi fost la adăpost de el – zise cel dintâi – şi pedeapsa ce ne-ar fi dat-o ar fi grozavă. Ascultă-mă pe mine, e mai bine să-i ducem în lagăr.

— Gould, pe cealaltă potecă trebuie să mai fie cineva, care a pus în funcţiune capcana. N-avea cum să se fi întors.

— Mai întâi să-i ducem la loc sigur pe ăştia de aici, apoi vom vedea ce e cu celălalt, răspunse Gould. Pot fi chiar mai mulţi, cari au trecut înainte ca tufa să se ridice şi să se audă la noi clopotul de alarmă. Dar nu ne pot scăpa dumnealor, căci daca pornesc mai departe dau în mlaştina crocodililor.

— Şi pe de lături?

— Totul e închis ca sârmă ghimpată. „El" a făcut treaba de minune. Aş vrea să ştiu însă cum au găsit străinii poteca pe întunerec.

Pe potecă trebuie să fi fost un număr mare de oameni, după cum auzi George din nenumăratele şoşoteli. Camarazii săi erau târâţi, aşadar, în lagăr, în vreme ce dânsul se afla într-o capcană, de unde se părea că nu există scăpare.

Acest misterios „El", de care vorbiseră ceilalţi cu atâta frică părea să fie un om genial, dacă izbutise să pună aici capcana asta drăcească.

George începu să chibzuiască eu înfrigurare cum s-ar putea libera. Fără sa vrea, îşi vârî braţele mai adânc în tufă şi în cele din urmă dădu de sârma ghimpată cu care erau împletite crengile. Tufa părea să fie adânca de vreun metru şi jumătate, iar sârma ghimpată se afla la vreun metru depărtare de

curajosul tânăr. Atunci îi veni o idee bună: Dacă misterioşii indivizi – cari erau şi ei prizonieri, după cum singuri mărturisiseră – vor vrea să-l scoate de pe potecă, trebuiau să deschidă tufa ca o uşă.. Şi dacă se strecura acum în tufă, cât putea mai adânc şi se ţinea acolo strâns, atunci aluneca şi el odată cu „uşa”.

Se puse imediat pe lucru. La început vru să se strecoare printre crengile ţepoase, dar îşi dădu seama că îi va veni greu să se libereze apoi. De aceea tăia cu cuţitul o gaură mare în tufă şi se vârî într-însa, punând la loc crenguţele, ca să nu se bage de seamă şmecheria.

Aşteptă cu încordare întoarcerea misterioşilor indivizi; într-un târziu auzi glasuri apropiindu-se şi printre crengi zări lumini de făclii. Glasul răguşit al lui Gould răsuni iar:

— Aşa, camarazi, acum să-i aducem şi pe ceilalţi. Luaţi aminte: cu cât prindem mai mulţi, cu atât mai curând ne liberează „El”. Şi ştiţi prea bine ca numai el ne poate reda libertatea. Gaston, deschide poteca!

George nu mai avu timp să se mire de nimic, căci fu învârtit odată cu tufa, aşa cum presupusese ei că se va întâmpla.

Trecură câteva clipe de groază pentru George. Oamenii păşiră pe-o poteca lăturalnică, ce ducea la ţărm. Vor descoperi ei oare acum gaura ce şi-o tăiase el în tufă? Fusese el bine la loc, pe întunerec, crenguţele pe care le tăiase?

Cu o smucitură tufa se opri în loc. George privi printre crengi şi văzu opt bărbaţi intrând pe poteca lăturalnică. Acum însă tufa nu se mai mişca de loc, capcana fusese îndepărtată.

Pară să stea la gânduri, George ieşi de acolo îndată ce ultimul bărbat dispăruse. Acum se folosi de lampa lui de buzunar, acoperindu-şi însă lumina cu degetele răsfirate. Potrivi în aşa fel rămurelele tăiate în gaura ce o făcuse, încât nu s-ar mai fi putut cunoaşte nimic; apoi făcu vreo câţiva paşi pe poteca ce ducea înapoi spre coastă şi se furişă într-o tufă deasă unde nu-l putea vedea nimeni de afară.

Se scurse cam vreo jumătate de ceas, pe urmă îi auzi pe cel de adineauri, întorcându-se. Ca să poată învârti înapoi tufa, ei înaintară atât de mult pe potecă încât cel din urmă rămase aproape de tot de George.

— Aş dori să ştiu cum Dumnezeu au făcut, zise Gould. Poate că cel dintâi a sărit repede înapoi când s-a mişcat tufa. Altminteri nu e cu putinţă. Dar lasă că tot avem în mână opt din ei şi asta e destul. Numai de-ar, veni mai curând „El” şi, cred că va fi mulţumit de noi.

George presupuse că oamenii vor închide din nou poteca cu tufa, după ce vor trece de capcana asta afurisită. Cum va ajunge el apoi în lagăr, la tovarăşii săi, nu ştia. – Dar aici nu era timp

de stat mult Ia gânduri. Trebuia să se furişeze atât de aproape încât să poată vedea, cum funcţionează tufa capcană.

Îşi părăsi ascunzătoarea cât putu mai încet şi ajunse la doi paşi numai de ultimul individ, care, din fericire, nu avea făclie. Acum se puseră în mişcare, mergând drept înainte; aşadar tufa fusese iar învârtită.

George nu rămase mult în urmă, se lipi însă de tufele de pe margine şi se ţinea aplecat. În felul aceste putea nădăjdui să nu fie descoperit în lumina slabă a torţelor. În cele din urmă omul dinaintea sa trecu prin spărtură şi George se ghemui la pământ cât putu. Văzu pe unul din ei care stătea lângă un palmier gros, trăgând de o liană ce atârna în jos şi tufa se învârti.

Când luminile făcliilor dispărură, George se furişă mai departe. Ajunse la tufa-capcană şi aprinse lampa de buzunar. Pe partea: aceasta trebuia să fie deasemenea o instalaţie pentru deschiderea capcanei.

Era aici un palmier, de care atârna în jos tot o liană. George puse mâna pe ea şi trase cu băgare de seamă. Simţi cum liana ceda şi apoi văzu cu bucurie că tufa se învârteşte. Se furişă repede în deschizătură şi când ajunse de partea cealaltă de liana care se afla acolo, deschizătura se închise imediat în urma lui.

Tânărul se afla iar pe o potecă bine întreţinută, care ducea drept înainte.

V.
«EL».

DUPĂ CE MERSE CÂTEVA MINUTE PE POTECA ACEASTA, George văzu deasupra tufelor lumini roşietice de foc şi auzi râsete. Se apropia, deci, de lagărul ca pricina.

Izbuti sa ajungă până aproape de el şi văzu un teren întins, de jur-împrejur cu colibe.

Lângă un foc mare stăteau doisprezece bărbaţi cu îmbrăcămintea zdrenţuită, cu bărbi încâlcite şi părul ciufulit. După cum îşi dădu seama George, ei făceau parte din popoare diferite, dar vorbeau cu toţii englezeşte.

Nu departe de foc zăceau, legaţi, camarazii săi şi când tânărul se obişnui cu întunerecul dindărătul lor, recunoscu o făptură în veştminte albe. Acesta trebuia să fie indianul, care fusese pus să păzească pe noii prizonieri.

Deşi lucrul părea aproape cu neputinţă, George hotărî să, se furişeze până la tovarăşii săi, ca să-i elibereze. De la marginea desişului unde se afla el mai erau cel mult zece metri până la foc. Era deci o mare îndrăzneală să pornească într-acolo, dar n-avea încotro.

George se târî cu băgare de seamă pe brânci, cu privirea mereu aţintită spre focul de lagăr.

În cele din urmă izbuti să treacă de acesta şi ajungând aproape de cea dintâi colibă văzu că aceasta n-avea nici un fel de fereastră. Asta însemnă că era folosită drept magazie şi George îşi zise atunci că omul acela misterios, pe care prizonierii îl numeau „El”, era probabil un pirat sau contrabandist de mâna întâia.

Stând aproape de prima colibă, tânărul simţi un miros ciudat, care în primele clipe îi făcu impresia că ar ascunde o primejdie; dar apoi îşi spuse că mirosul era răspânditele trunchiurile de copaci din care era construită coliba.

Acum i se păru că aude un zgomot slab dinăuntru. Se apropia de uşă şi-şi lipi urechea de ea. Deodată tresări speriat, căci auzi zgâriindu-se lemnul şi atât de tare încât se uita repede la foc, ca să vadă de nu cumva auzise şi altcineva.

Din fericire, însă, Gould şi însoţitorii săi erau atât de adânciţi în vorbă, încât nu auziseră zgomotul. Atunci George îşi lipi gura de crăpătura dintre două trunchiuri şi şopti:

— Tăcere, am venit, să vă dau ajutor, voi deschide uşa. Câţi oameni se află înăuntru?

Nu primi însă nici un răspuns, ci auzi doar un sunet pe care nu şi-l putu lămuri. Deodată, însă, îl cuprinse o bănuială grozavă. Nu era oare de presupus că Gould îi torturase şi le luase graiul bieţilor prizonieri, pe cari îi închisese în coliba asta, din pricină că încercaseră să fugă?

O furie grozavă îi cuprinse pe George la gândul acesta şi, plin de milă, şopti iarăşi prin crăpătura dintre bârne:

— Fiţi liniştiţi, vă voi ajuta! O vom scoate noi la capăt cu omul acela oare v-a luat prizonieri. Ca să va daţi seama însă că nu e vorba de vreo cursă pe care vreau să v-a întind, aflaţi că eu sunt fiul căpitanului Farrow. De sigur că sunteţi marinari, astfel că veţi fi auzit de numele acesta.

Aşteptă iar un răspuns, dar nu auzi decât acelaşi sunet nearticulat ca şi întâia oară, care părea un căscat, pe urmă alte zgârieturi.

— Da, da, mă grăbesc, dar trebuie să fim prevăzător, şopti George. Aveţi răbdare încă puţin timp.

După ce mai aruncă o privire cercetătoare spre foc, tânărul se ridică încet în picioare. La, o mică înălţime de la pământ descoperi un zăvor, pe care-l trase cu băgare de seamă. După ce făcu treaba asta, se lăsă iarăşi lai pământ, căci privind din nou spre foc văzu ca Gould se ridicase şi se îndrepta spre camarazii „Dox”-ului. George se lipi cât putu de bârnele colibei, căci acum era mare primejdie să fie descoperit.

Gould – un munte de om – cercetă cu atenţiune legăturile prizonierilor, apoi privi câteva clipe spre coliba lângă care se pitulase George.

Tânărul duse mâna Ia revolver. Dacă nu se putea altfel, îl va scoate pe Gould din luptă, fără să-l rănească grav. Şi până să se poată dezmetici oamenii de lângă foc, el va trebui să se repeadă la camarazii săi şi să-i libereze cu iuţeala fulgerului.

Gould păru însă că se răzgândise, căci înălţă din umeri, făcu o mişcare dispreţuitoare spre colibă şi se-ndreaptă iarăşi spre foc.

— Totul e în regulă, băieţii îi auzi George glasul. Legăturile ţin bine şi cât priveşte pe prizonierii din coliba de colo, nici nu mă sinchisesc. Afară nu pot ieşi!

George răsuflă uşurat. Trecuse şi primejdia aceasta. Pe de altă parte, aflase că erau într-adevăr prizonieri în coliba fără ferestre.

Se ridică iarăşi încet de tot, cu ochii ţintă pe foc, unde Gould se aşezase din nou şi vorbea cu ceilalţi. Acum tânărul dădu de al doilea zăvor, care se afla ceva mai sus. Cu multă sforţare îl trase şi pe acesta. Uşa nu avea însă nici o clanţă sau broasca. În schimb se lăsa împinsă în afară, după cum constata George.

Repede, dar eu băgare de seamă se lăsă la pământ şi se întinse pe burtă, apoi întredeschise uşa şi şopti:

— Acum uşa e deschisă, dar rămâneţi înăuntru până vine „El”. Aţi putea strica totul dacă vă grăbiţi. Aşa dar, rămâneţi liniştiţi. Aţi priceput?

Deodată simţi că uşa e apăsată dinăuntru, încercă s-o reţie şi şopti iar:

— Pentru Dumnezeu, rămâneţi pe loc! Vreţi să stricaţi totul?

Dar apăsarea devenind din ce în ce mai puternică, George nu i se mai putu împotrivi.

Şi în aceeaşi clipă simţi şi mai puternic mirosul acela ciudat care atrăsese luarea-aminte când se apropiase de coliba. îl cuprinse o frică grozavă, căci mirosul acesta era de tigru şi-l cunoştea el foarte bine. Ce făcuse?

Şi din nou nuzi sunatul acela, care-l făcuse, la început să-şi închipuie ca presupuşii prizonieri ar fi murit. Acum însă îşi dădu seamă lămurit ce era: mârâitul întărâtat al unui tigru.

Se-ntinse repede la pământ şi rămase complet nemişcat. Cu capul şi umerii stătea dea dreptul sub pragul colibei şi dacă se aflau într-adevăr fiare înăuntru, atunci trebuiau să treacă peste el. Pentru cazul acesta era bine dacă se prefăcea mort.

Faţa şi-o întorsese însă în aşa fel încât să poată privi pe sub gene pragul colibei. Deodată uşa se deschise cu putere şi se izbi de perete. George auzi câteva ţipete de groază dinspre foc, apoi pe Gould răcnind:

— Dumnezeule mare, au scăpat panterele negre!

Tânărul înlemni de spaimă, căci acum văzu, deasupra sa – luminate slab de lumina focului – capetele a două pantere

negre, cele mai primejdioase şi setoase de sânge din neamul felinele.

Din fericire, ele nu-l observară, căci nu făcea nici o mişcare. Priveau ţintă spre foc unde agitaţia devenea tot mai mare, apoi trecură peste George şi urlând fioros se îndreptară spre Gould şi tovarăşii săi.

George văzu acum că ticălosul avea un curaj şi sânge rece de necrezut. Smulse din foc o creangă aprinsă şi sări în întâmpinarea celor două fiare, strigând oamenilor săi:

— Luaţi şi voi câte o creangă aprinsă şi aşezaţi-vă în semicerc, ca să putem alungi, înapoi fiarele! Repede, nu staţi la gânduri, căci nu trebuie să dispară în pădure. Altminteri, gândiţi-vă ce ne va face „El”!

Aceste din urmă vorbe – îi readuseră în fire şi pe ceilalţi, cari până atunci stătuseră înlemniţi de groază. Săriră în picioare şi smulseră şi ei crăci aprinse din foc. Se aşezară la repezeală un semicerc şi agitând făcliile improvizate porniră înaintea panterelor.

Cele două fiare se opriseră când Gould se repezi la ele. Întoarseră capetele uriaşe pe când oamenii se apropiară de ele din lături. Răcneau ameninţător, dar George, care cunoştea obiceiurile acestor feline, ştia că deveniseră foarte neliniştite. Se vor retrage, deci, din faţa tortelor şi vor intra înapoi în colibă. La gândul acesta tânărul răsuflă uşurat, dar apoi îi cuprinse o spaimă nebună, spunându-şi că Gould şi ceilalţi indivizi vor închide uşa, cu care prilej îl vor descoperi şi pe el.

Unde sa fugă? Dacă s-ar târî dea lungul colibei, nu numai oamenii l-ar descoperi, ci şi cele două fiare. Cu siguranţă că se vor năpusti asupra lui, înainta de a se retrage în colibă.

Trebuia să ia repede o hotărâre, căci fiecare clipă îl putea pierde. Acum nu mai era vorba de libertate, ci chiar de viaţa lui.

Fără să stea prea mult în cumpănă, George recurse la singurul mijloc de salvare, cu toate că era din cale afară de primejdios. Cu mişcări de şarpe se furişă în coliba care servea de cuşcă panterelor.

Îndată ce fu înăuntrul acesteia se ridică în picioare şi dibui drumul până în mijlocul ei. Găsi în curând un stâlp susţinător şi începu să se caţere pe el. Prin uşa deschisă pătrundea lumina făcliilor lui Gould şi tovarăşilor săi, cari se apropiau mereu, împingând panterele îndărăt.

George văzu din ce în ce mai lămurit interiorul colibei şi văzu cât mulţumire că la vreo patru metri de pământ erau nişte căpriori cari sprijineau acoperişul. Găsi un punct de sprijin, dar în acelaşi timp căpriorii aceştia ar fi putut înlesni panterelor să-l ajungă dintr-o săritură. S-ar fi putut apăra însă cu pumnalul. Căci hainele erau subţiri şi fiarelor le-ar fi venit greu să se ţie de ele.

Cu cat ajungea mai sus, cu atât se făcea mai întuneric în jurul lui. Reuşi să ajungă la căpriori şi începu să se caţere spre acoperiş. Privind în jos spre uşă, se simţi străbătut de un fior de spaimă, căci tocmai atunci trecuseră pragul cele două fiare, iar în clipa următoare uşă fu trântită cu putere şi zăvoarele trase.

— Să ştiţi – se auzi glasul lui Gould de afara – că lucrul ar fi putut lua un sfârşit cam neplăcut. Acum aş vrea sa ştiu cine a tras zăvoarele. Oare să mai fi fost totuşi un străin pe aici, care nu ştiuse că în colibă se aflau primejdioasele fiare? Ia să cercetăm la lumina făcliilor printre şoproane!

George era mulţumit acum că alesese acest mijloc de scăpare, căci dacă rămânea afară, cu siguranţă căi Gould şi oamenii săi ar fi dat peste el. Auzi cum ei se împrăştiau care încotro şi atunci începu să se caţere din nou.

În clipa următoare răsună dedesubtul lui un pufăit furios, apoi o izbitură puternică de pe urma căreia se cutremură stâlpul susţinător. George auzi zgârieturi repezi pe lemnul neted şi rotund, apoi căderea unui trup greu.

Aşa dar panterele îl descoperiseră şi încercau să aducă jos prada. Asta îl făcuse pe tânăr să se salte repede mai sus şi se izbi cu capul de tavan. Mai sus nu se putea, dar cu prilejul izbiturii înţelese cu mulţumire că pentru acoperiş fuseseră folosite scânduri subţiri.

Îşi scoase îndată pumnalul şi începu să taie scândurile. Asta nu putea fi prea greu şi odată sus pe acoperiş, era la adăpost de panterele negre şi-l putea ţie sub observaţie şi pe Gould.

Se auziră pârâituri din nou dedesubtul lui, de data asta foarte aproape. Una din fiare părea să-şi fi înfipt ghearele în lemn numai la câţiva centimetri sub dânsul. George trase repede picioarele mai sus şi începu să-i des zor cu lucrul.

Alunecând iarăşi, pantera scoase un răget înfiorător. Asta îi dădu prilej lui George să facă vreo câteva tăieturi mai repezi, fără să se teamă că Gould sau oamenii săi ar putea auzi zgomotul.

Gould era totuşi aproape, căci când răgetul fiarei încetă, zise râzând:

— Aha, sau înfuriat văzându-se iar în cuşcă! Haideţi înapoi, băieţi, căci aici nu se vede nimic. Cine ştie care din noi, din nebăgare de seamă sau prostie, a lăsat zăvoarele retrase.

George rase în sinea lui şi începu să taie şi mai vârtos ca pana atunci. În cele din urmă izbuti sa facă un pătrat în scândurile ce formau acoperişul şi împingându-l încetişor afară văzu cerul deasupra lui.

Se strecură repede prin deschizătură şi ajungând pe acoperiş se întinse pe pântece. Se târî pe urmă până ajunse la marginea el şi privind în jos văzu focul, în jurul căruia se aşezaseră iar Gould cu ai săi. În vreme ce jos în colibă cele două pantere

făceau un zgomot asurzitor, George îşi dădu drumul pe partea cealaltă a acoperişului şi când ajunse la capăt, sări jos. Căzu pe pământ moale, astfel că nu făcu zgomot.

Se târa iarăşi spre locul unde stătuse întâia oara, ramase cu ochii aţintiţi spre foc şi îşi urma drumul cât putu mal încet. Vroia acum să-i libereze cat mai curând pe camarazi şi aceasta îi dădea puteri noi. Se saturase până-n gât de aventura cu panterele şi nu mai dorea altele.

Oare Gould se va arăta tot atât de viteaz şi cutezător când prizonierii eliberaţi vor sări în sus deodată vor ataca pe misteriosul stăpânitor al insulei?

Asta se va vedea. – În primul rând era vorba de liberarea camarazilor.

Cu băgare de seamă tânărul erou se târî de – a lungul colibelor, până ce ajunse în dreptul camarazilor. Cei de la foc stăteau de vorba păreau atât de cufundaţi în discuţia lor, încât nici nu se sinchiseau de prizonieri.

George merse mai departe. Făptura îmbrăcată în alb stătea liniştită şi nemişcată şi când tânărul ajunse numai la cinci metri, văzu ca era într-adevăr un indian şi se miră ca nu-i liberase încă pe camarazi. Deodată, însă, auzi o şoaptă:

— Sahib George!

Era Doga Shing. Stătea aproape de tot de fratele său şi când tânărul se târî repede lângă el, îl auzi şoptind mai departe:

— Fratele meu a făgăduit să nu-i elibereze pe prizonieri şi îşi ţine cuvântul, deşi mă aflu şi eu printre ei. Ştiam însă că vei veni d-ta. Liberează-ne repede, căci avem cu toţii arme şi putem întâmpina cum se cuvine pe omul acela misterios care îi ţine în puterea lui pe prizonieri.

George îşi trecu repede cuţitul peste funiile cu care erau legaţi camarazii săi. Toţi rămaseră însă nemişcaţi pe loc şi chiar el, George, se întinse alături de tatăl său, doctor şi Doga.

— George, ai făcut o treaba buna, zise căpitanul, mulţumit. Era o capcană drăcească, aceea care ţi-au pus-o colo pe potecă. Mai târziu ne vei istorisi cum ai izbutit să scapi. Să nu ne clintim până ce va veni „El”. De la prizonieri am aflat că cel mai mulţi din echipajul corăbiei sale sunt tot captivi. Aşa dar vom avea de furcă numai cu „El” şi cu garda lui personală, adică şase malaiezi şi tot atâţia chinezi, adevăraţi diavoli cu chip de om. Va trebui să fim fără cruţare, altminteri suntem noi înşine pierduţi.

— Numai de nu s-ar amesteca domnul Brun al nostru, când va vedea corabia, răspunse George, îngrijorat. Asta ar putea să strice toată treaba.

— Lasă că ştie Brun cura să procedeze, răspunse căpitanul. Ne putem încrede într-unsul. Principalul o să-l vedem odată

venind pe individul acela misterios, căci am început să-mi cam pierd răbdarea.

Dar vremea trecea şi nimeni nu se arăta. George tocmai se gândea dacă n-ar fi mai bine să plece cu toţii, când se auzi deodată un sunet ciudat din spre marginea desişului.

Imediat glasurile celor din jurul focului amuţiră şi oamenii săriră în picioare, după cum fac copiii la şcoală, când intră profesorul în clasă.

Acest misterios „El" trebuia să-i ţie bine în frâu căci unii prizonieri, printre cari şi Gould, erau adevăraţi uriaşi.

— Ce însemnează asta? Se auzi un glas aspru, metalic. De ce nu v-aţi culcat încă?

— Stăpâne – se grăbi să răspundă Gould – am prins nişte străini cari au venit pe insula pe întunerec. Au căzut în cursa întinsă pe potecă. Sunt opt bărbaţi, stăpâne.

În lumina focului se ivi o făptură înaltă. George văzu o pereche de ochi plini de văpaie cari alunecară cercetător de la un camarad la altul, apoi omul dădu din cap şi zise scurt:

— Povesteşte!

Gould începu să istorisească, silindu-se să arate meritele sale şi ale camarazilor săi.

George privise câtva timp pe omul ciudat, al căruia chip dovedea o mare energie.

La spatele lui stăteau nemişcate făpturi întunecate, în care George recunoscu malaiezi şi chinezi. Ăştia formau, aşa dar, primejdioasa garda personală.

Când Gould sfârşi, misteriosul individ izbucni într-un râs batjocoritor.

— Şi acum credeţi poate că pentru treaba asta vă voia dărui libertatea!

— Noi… noi… aşa am nădăjduit, zise Gould, cu umilinţă.

— Ei, atunci v-aţi înşelat. Deocamdată nici nu poate fi vorba de asta, căci mai am câteva chestiuni însemnate de adus la îndeplinire. Dar eu îmi spun mereu că numai morţii nu vorbesc. De prizonierii de colo n-am nevoie, aşa că voi pune să fie ucişi, afara de unul singur – care-o fi – şi care înainte de a muri şi dânsul va trebui să povestească ce i-a adus încoace. Dacă nu va vroi să mărturisească, atunci Chinezii mei se vor pricepe să-i dezlege limba Gould, spuseseşi parcă de opt prizonieri, dar eu văd nouă! Şi ăsta al nouălea e altfel aşezat ca ceilalţi. Drace, te pomeneşti că o fi vreo trădare ia mijloc!

Spunând acestea „El" ridică braţul şi în mâna sa sclipi, gata de zvârlit, un obiect mic; dar înainte de a-şi putea repezi, braţul, se auzi o împuşcătură. Fusese trasă de Doga Shing, care probabil îşi dăduse seamă de primejdie, înaintea celorlalţi.

Braţul ridicat se lăsă în jos, focul din ochii ticălosului se stinse brusc, apoi trupul lui se prăbuşi la pământ.

Scoţând zbierete turbate, chinezii şi malaiezii ne repeziră înainte, dar atunci presupuşii prizonieri ridicară cu toţii armele şi până ce galbenii să-şi poată da seamă de ceva, mai mult de jumătate dintr-înşii zăceau scăldaţi în sânge.

Ceilalţi vrură s-o ia la fugă. În clipa aceea urmă însă ceva cu totul neaşteptat. Ca şi cum prin moartea şefului s-ar fi ridicat un blestem de pe capul lui Gould şi al tovarăşilor săi, aceştia se năpustiră după fugari, urmă o încăierare şi în câteva minute restul „gărzii" fu curăţat.

După aceea Gould se apropia de căpitanul Farrow. Devenise ca prin farmec alt om. Îşi exprimă cu sinceritate părerea de rău despre felul cum se purtase el şi tovarăşii săi şi se declară gata să dea lămuririle cuvenite.

Începu sa povestească isprăvi de ale omului misterios, cari făcură să îngheţe sângele în vine ascultătorilor. Cu o cruzime de fiară pedepsise toate încercările de fugă ale prizonierilor, iar Chinezii Şi Malaiezii săi fuseseră cei mai fioroşi călăi.

Naufragiaţi şi marinari cari ajungeau stingheri în vreun port, erau jefuiţi fără milă de „El". Cu corabia sa făcuse cele mai de necrezut piraterii, omorând echipajul şi lăsând în viaţă doar atâţia de câţi avea nevoie ca să-i înlocuiască pe cei căzuţi din rânduri. Pe urmă îi avea în puterea lui.

Cu Ranga Shing părea sa fi avut de gând altceva. Trebuie să fi aflat că acesta era vărul prinţului Ghasna şi nădăjduise, probabil, să obţină o mare suma de răscumpărare pentru el. Nu se gândise însă la tainele Indiei şi nu bănuise ca fraţii îşi puteau da de veste unul altuia pe o cale misterioasă.

Nici de căpitanul Farrow şi submarinul lui nu visase, probabil. Astfel că puterea lui se irosi în câteva minute, atunci când se aştepta mai puţin.

În colibele-magazii se aflau adunate mărfurile jefuite. Foştii prizonieri sa declarară dispuşi să rămână pe insulă, până va veni vreun vas de război, anunţat prin radio de căpitanul Farrow. Numai Ranga plecă odată cu camarazii, căci Farrow se hotărâse în cele din urmă să pornească spre India.

După un rămas bun călduros de la cei eliberaţi, Dox-ul plecă a doua zi mai departe. Când ajunse în larg, întinse antena şi transmise o radiogramă amănunţiră în lumea largă.

Mai târziu află eu mare bucurie că un vas englez îi luase pe bord pe bieţii oameni, aducându-i în patriile lor.

Sfârşitul volumului: **Vaporul celor pierduţi**

În numărul următor:

PĂIANJENUL, DE MARE.

In Numărul următor:

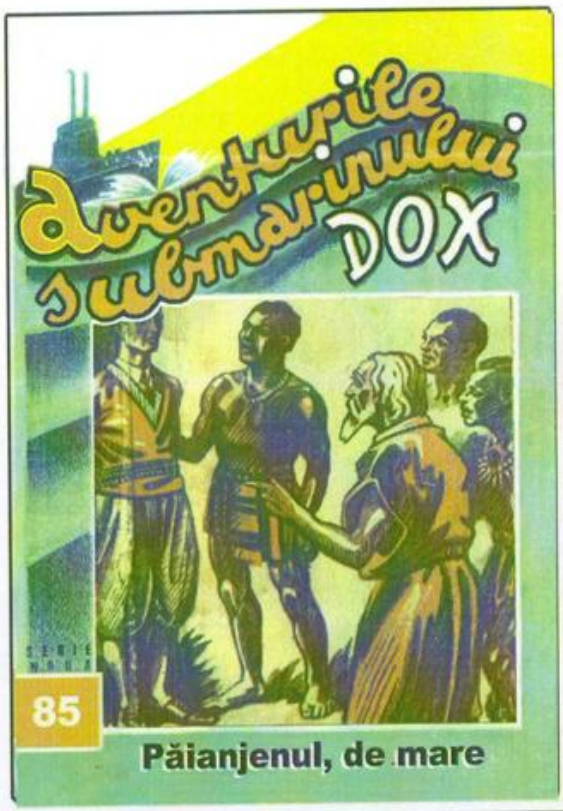

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro